

ΝΙΚΟΛ-ANNA ΜΑΝΙΑΤΗ

Εκπνωτος
ΑΓΓΕΛΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 12.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έκπτωτος άγγελος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νικόλ-Άννα Μανιάτη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου:
Stephen Carroll/Trevillion Images, Coprid/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2015, 12.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0969-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0970-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΝΙΚΟΛ-ANNA ΜΑΝΙΑΤΗ

Έκπτωτος
ΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τις Εκδόσεις ΩΚΕΑΝΙΔΑ κυκλοφορούν:

Και η ελπίδα γύρισε ξανά..., 2005

Η κόρη του φεγγαριού, 2007

Οι μούσες της σιωπής, 2008

Όταν κλαίνε τ' αστέρια, 2009

Το τίμημα, 2010

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Κομμένα λουλούδια, 2011

Αόρατος δεσμός, 2012

Ο ύπνος των χιλίων ημερών, 2013

Πίσω απ' τον καθρέφτη, 2014

*Αφιερωμένο σε όλα τα παιδιά
που στερήθηκαν αγάπη,
σε όλους εσάς που προσφέρετε αγάπη
χωρίς ιδιαίτερο λόγο.*

Αφιερωμένο στην Αγάπη.

Χαράκωσα το κορμί μου γιατί δε μ' άφηνες
να κλάψω,
Έκλαψα γιατί δε μ' άφηνες
να μιλήσω,
Μίλησα γιατί δε μ' άφηνες
να λάμψω,
Έλαμψα γιατί νόμισα
Μ' ΑΓΑΠΟΥΣΕΣ!

1

26 Σεπτέμβρη 2012, 6 π.μ.

 ιάδρομοι, φώτα, θολές φιγούρες που προσπερνούσαν με ταχύτητα, ακαθόριστα πρόσωπα, συγκεχυμένες φωνές... Μα πού βρισκόταν; Τι ήταν αυτό το μέρος; Πώς βρέθηκε εδώ;

«Κάντε άκρη, παρακαλώ!» η φωνή κοφτή, επιτακτική.

Τα λόγια τής ξέφευγαν, η σημασία τους ξένη.

Ένα τράνταγμα, πόρτες να ανοίγουν, φώτα, άτομα πάλι να περνούν γρήγορα. Ένωσε χέρια να τη σηκώνουν και προβολείς να τη λούζουν στο ψυχρό φως τους. Ένα τσίμπημα στο χέρι και κάτι να της σκεπάζει το πρόσωπο.

Μετά σκοτάδι!

26 Σεπτέμβρη 2012, 7.20 π.μ.

Το τηλέφωνο ήχησε εκνευριστικά λίγα λεπτά πριν φύγει για τη δουλειά της. Ο ήχος του διαπεραστικός, επίμονος

–επιλογή της κόρης της, που άλλαξε το κλασικό κάλεσμα με έναν μοντέρνο, ηχηρό σκοπό–, την έκανε να τιναχτεί και να ορμήσει να απαντήσει πριν τα νεύρα της χτυπήσουν κόκκινο.

Τα τελευταία δύο χρόνια απέφευγε να το σηκώνει σε ώρες που δεν περίμενε να την πάρει κάποιος γνωστός. Φοβόταν τις άγνωστες κλήσεις, έτρεμε τα νέα που θα της ανακοίνωναν.

Ο αριθμός στην οθόνη ήταν άγνωστος! Με χέρι που έτρεμε σήκωσε το ακουστικό. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει ανεξέλεγκτα.

«Η κυρία Πετρίδου;» η φωνή ήταν απρόσωπη, αυστηρή.

Πόσες φορές στα δύο αυτά χρόνια είχε ακούσει παρόμοια φωνή να της ανακοινώνει νέα που της έσκισαν την καρδιά!

«Η ίδια».

Η δική της φωνή ήταν αυτός ο φρικτός ρόγχος που βγήκε απ' το λαρύγγι της;

«Θα χρειαστεί να περάσετε απ' το αστυνομικό τμήμα Ομονοίας για ένα οικογενειακό σας θέμα. Ζητήστε τον αξιωματικό υπηρεσίας. Σε πόση ώρα να σας περιμένουμε;»

«Έρχομαι».

Δε χρειάστηκε να πει περισσότερα ούτε μπορούσε. Σαν σε όνειρο κάλεσε τον άντρα της.

«Μάρκο, αυτή τη φορά στην Ομόνοια. Φεύγω».

«Θα σε βρω εκεί».

Πριν ορμήσει απ' την πόρτα, βρήκε τη δύναμη να πάρει το σχολείο όπου δούλευε και να ενημερώσει να μην

την περιμένουν. Πόσο καιρό θα ανέχονταν άραγε αυτή την ασυνέπειά της;

Βγήκε στον δρόμο και περίμενε να φανεί ταξί. Κάθε άλλη σκέψη στο μυαλό της είχε παραμεριστεί. Ένα κακό προαίσθημα της άδραξε την καρδιά.

Ο φόβος ότι αυτή η φορά ήταν διαφορετική απ' τις άλλες!

Μη φύγεις! Μη μ' αφήνεις! Σε παρακαλώ, μη φύγεις!»
 «Γιατί δεν μπορείς να καταλάβεις; Την αγαπώ, πρέπει να είμαι μαζί της!»

«Δε γίνεται να την αγαπάς. Εμένα αγαπάς. Είναι πάθος, θα περάσει».

«Αλεξάνδρα, γιατί δε βλέπεις το ολοφάνερο; Δεν υπάρχει ζωή για μένα χωρίς αυτήν».

«Κι εγώ; Τα χρόνια που ζήσαμε μαζί; Πού πήγε τόση αγάπη;»

«Πίστευα πως σ' αγαπούσα, αλήθεια. Μέχρι που τη συνάντησα. Τότε κατάλαβα τι είναι η αληθινή αγάπη».

«Ψέματα μου έλεγες, λοιπόν; Όλα τα χρόνια που σε λάτρευα έπαιρνα υποκρισία αντί αγάπη;»

«Δε σου είπα ψέματα, γιατί δεν το βλέπεις; Ήμουν ευτυχισμένος κοντά σου, με μια ήρεμη αγάπη που πίστευα πως είναι η αληθινή. Τώρα καταλαβαίνω πως ήταν αυταπάτη. Δίπλα σου η ζωή ήταν ήρεμη λίμνη, χωρίς αναταράξεις, τώρα νομίζω πως βρίσκομαι σε ανοιχτό πέλα-

γος με φουρτούνες. Αυτές οι συγκινήσεις είναι η αγάπη, αυτά τα σκαμπανεβάσματα είναι που γλυκαίνουν τη ζωή».

Τον κοίταζε χωρίς να καταλαβαίνει. Γι' αυτήν η αγάπη ήταν ένα ήρεμο ταξίδι σε γαλήνια νερά, ένα απάνεμο λιμάνι που τους προστάτευε από αυτά τα σκαμπανεβάσματα και τις φουρτούνες.

«Γνωρίζομαστε από παιδιά. Δεθήκαμε απ' την τρίτη Γυμνασίου, το θεωρήσαμε φυσική κατάληξη της σχέσης μας. Δε δώσαμε την ευκαιρία στους εαυτούς μας να γνωρίσουμε κάποιον άλλον και ν' αναρωτηθούμε. Αυτό που μας έδενε ήταν αγάπη, αδελφική αγάπη και εκτίμηση. Δεν ήταν έρωτας».

Η απορία και η κατάπληξη στα μεγάλα γαλάζια μάτια αντικαταστάθηκαν από παράπονο.

«Να αναρωτηθούμε; Για την αγάπη μας; Εγώ δεν αμφέβαλα ποτέ!»

«Ούτε κι εγώ! Μέχρι που τη γνώρισα. Τότε κατάλαβα πως ζούσα με αυταπάτες».

«Αυταπάτες;»

«Μην το ψάχνεις, Αλεξάνδρα, δε θα καταλάβεις. Μόνο αν σε χτυπήσει ο πραγματικός έρωτας αναπάντεχα θα καταλάβεις».

Έμεινε να τον κοιτάζει και ο πόνος ξεχυνόταν απ' τα γαλανά μάτια, θαμπώνοντας το συνήθως καθαρίο χρώμα τους.

«Αυταπάτη! Η αγάπη μας!» παραπάτησε και πιάστηκε απ' την πλάτη μιας πολυθρόνας. «Για μένα πραγματικός έρωτας είναι αυτό που αισθάνομαι για σένα, χρόνια. Και δε θ' αλλάξει ποτέ!»

Ο Μάρκος αναστέναξε. Δεν ήταν εύκολο, το ήξερε πως

δε θα ήταν. Η Αλεξάνδρα δε θα καταλάβαινε τόσο εύκολα αυτό που γινόταν στην καρδιά του. Ίσως ούτε και καμιά άλλη στη θέση της.

«Λυπάμαι, Αλεξάνδρα, πραγματικά λυπάμαι! Δεν ορίζει όμως κανείς την καρδιά του. Ίσως μια μέρα με καταλάβεις και με συγχωρήσεις».

Η πόρτα έκλεισε απαλά πίσω του, η Αλεξάνδρα όμως ούτε την άκουσε ούτε την είδε. Στεκόταν στηριγμένη ακόμα στην πλάτη της πολυθρόνας, με την καρδιά κομματιασμένη, με την απορία και τον πόνο ζωγραφισμένα στο όμορφο πρόσωπο.

Γνωρίστηκαν στην πέμπτη Δημοτικού, όταν οι γονείς της μετακόμισαν στην περιοχή που έμενε η οικογένεια του Μάρκου και γράφτηκε στο ίδιο σχολείο. Μέχρι το τέλος της χρονιάς ήταν αχώριστοι. Η φιλία τους συνεχίστηκε και στο Γυμνάσιο. Σε ένα πάρτι μιας συμμαθήτριας είχε μαζευτεί όλη η τάξη για να γιορτάσουν τη λήξη του σχολικού έτους. Ήταν η τελευταία φορά που θα βρίσκονταν όλοι μαζί ως τάξη. Απ' την ερχόμενη χρονιά οι δρόμοι τους θα χώριζαν, ανάλογα με τα μαθήματα που θα επέλεγαν και την κατεύθυνση που θα ακολουθούσαν. Σε εκείνο το πάρτι κατάλαβαν ότι αυτό που τους έδενε δεν ήταν μια απλή φιλία.

Έγιναν ζευγάρι κι έμειναν δεμένοι παρότι ακολούθησαν διαφορετικές κατευθύνσεις. Ακόμα και όταν η Αλεξάνδρα άρχισε τις σπουδές της ενώ ο Μάρκος έκανε το στρατιωτικό του. Πίστευαν και οι δυο ότι είχαν βρει το ταίρι τους στο πρόσωπο του άλλου. Η απόσταση και η δυσκολία να συναντιούνται όποτε ήθελαν ενίσχυσαν αυτή την πεποίθηση.

Οι γονείς της Αλεξάνδρας αντιμετώπιζαν αυτή τη σχέση με επιφυλακτικότητα. Συμπαθούσαν τον νεαρό Μάρκο, ενέκριναν τη φιλία των δύο παιδιών, μα είχαν

τις επιφυλάξεις τους όταν η φιλία μετατράπηκε σε δεσμό. Ήξεραν καλά την κόρη τους. Ένα παιδί ήρεμο, χωρίς εξάρσεις, σταθερή στα πιστεύω της και τρυφερή. Ως παιδί, όταν της απαγόρευαν κάτι, δε θύμωνε ούτε πείσμωνε, ήθελε απλά να της εξηγήσουν το γιατί. Σαν καταλάβαινε τη λογική πίσω από τα επιχειρήματά τους, χαμήλωνε το κεφάλι και υπάκουε, μα αν η λογική αυτή ήταν αποτέλεσμα γονικών ανησυχιών και μόνο, δε δίσταζε να συζητήσει έντονα μαζί τους, προβάλλοντας τις απόψεις της. Ήταν άριστη συζητήτρια και έτοιμη πάντα να παραδεχτεί πότε είχε λάθος.

Το μεγάλο της μειονέκτημα, κατά την άποψή τους, ήταν η απέραντη κατανόησή της. Έτοιμη πάντα να δικαιολογήσει τις αντιδράσεις των άλλων και να βρει τα αίτια για την παράλογη συμπεριφορά τους. Η ανεκτικότητα αυτή και η προθυμία να συγχωρεί ναι μεν έδειχναν άδολο χαρακτήρα και καρδιά χωρίς κακία, μα γι' αυτούς ήταν αδυναμία. Ο κόσμος δεν είναι τόσο ανεκτικός στα λάθη των άλλων ούτε δείχνει την ίδια μεγαλοθυμία για τις πράξεις τους και θα βρίσκονταν πολλοί να εκμεταλλευτούν αυτή την αδυναμία της για δικό τους όφελος. Ήθελαν να προφυλάξουν το παιδί τους από μελλοντικά χτυπήματα, που θα μπορούσαν να την πληγώσουν. Και κάτι βαθιά μέσα τους χτυπούσε καμπανάκι κινδύνου για τη σχέση που είχε αναπτυχθεί με τον παιδικό της φίλο.

Ο Μάρκος ήταν το αντίθετο της Αλεξάνδρας. Ενθουσιώδης, υπερκινητικός, επίμονος στις απόψεις του, έτοιμος να υπερασπιστεί τα πιστεύω του ακόμα και όταν καταλάβαινε ότι είχε άδικο, και υπερβολικά αισιόδοξος. Η φιλία τους όταν ήταν παιδιά είχε ευεργετικές επιδράσεις

και στους δύο. Ο Μάρκος παρέσερνε με τον ενθουσιασμό του τη συνεσταλμένη Αλεξάνδρα και αυτή με τη σειρά της έβαζε φρένο στις συχνά παράλογες απόψεις του. Ο ένας συζητούσε με πάθος που έπνιγε τη λογική και η άλλη με ηρεμία και γλυκύτητα. Και σχεδόν πάντα έβρισκαν τη χρυσή τομή.

Αυτά όμως όσο ήταν φίλοι. Ως εραστές οι συζητήσεις τους κατέληγαν πολύ συχνά με νικητή τον Μάρκο. Η Αλεξάνδρα υποχωρούσε βεβιασμένα. Από όταν κατάλαβε πόσο τον αγαπούσε, δεν ήθελε να τον πονάει με αντιρρήσεις και φιλονικίες. Άλλωστε δε ζούσαν ακόμα μαζί, δεν υπήρχε η τριβή της καθημερινότητας, είχαν τόσα άλλα να πουν και να απολαύσουν όποτε ο Μάρκος έβγαине με άδεια.

Όταν ο Μάρκος απολύθηκε, η Αλεξάνδρα είχε ολοκληρώσει το δεύτερο έτος των σπουδών της στο παιδαγωγικό δημοτικής εκπαίδευσης. Ανυπομονούσε να τελειώσει και να αρχίσει να ασχολείται με αυτό που λάτρευε. Τα παιδιά ήταν η μεγάλη της αγάπη και δεν έβλεπε την ώρα να μπει στην τάξη, να περιβάλλεται απ' την παρουσία τους και να συμβάλει στο ηράκλειο έργο, να προσφέρει και η ίδια στη μόρφωσή τους και στη διαμόρφωση του χαρακτήρα τους. Η αθωότητα, η εμπιστοσύνη των μικρών παιδιών, η άδολη αγάπη τους αποτελούσαν για την Αλεξάνδρα τις στερεότερες βάσεις για το οικοδόμημα που θα ορθωνόταν με τη βοήθεια της εκπαίδευσης και θα συνέβαλε αργότερα στην είσοδό τους στο κοινωνικό σύνολο.

Ο Μάρκος αντίθετα ανατρίχιαζε όταν σκεφτόταν ότι θα περνούσε τόσες ώρες με τη συντροφιά ενός τσούρμου

απειθάρχητων πιτσιρίκων, που θα ξεφώνιζαν και θα έτρεχαν γύρω γύρω, θα μυξόκλαιγαν ζητώντας τη μαμά τους και δε θα έδιναν δυάρα για το τι τους έλεγε η δασκάλα τους. Αυτός προτιμούσε την πρόκληση να αντιμετωπίζει ενήλικες με ώριμες απόψεις, που ο ίδιος θα φρόντιζε να αλλάξει προς όφελός του. Ένιωθε βαθιά ικανοποίηση όταν κατάφερνε με επιχειρήματα και επιμονή να επιβάλει τις ιδέες του. Ήταν σαν άθλημα γι' αυτόν, άθλημα ξιφασκίας. Η τεχνική, οι πονηροί ελιγμοί και η δεξιοτεχνία αντέκρουαν έντεχνα τις αντιρρήσεις και τα επιχειρήματα των άλλων και κατέληγαν να υιοθετούν τις δικές του απόψεις, δεχόμενοι την ήττα τους. Άσχετα αν μετά την αναχώρησή του διερωτώντο τι στην ευχή τους έπιασε και αποδέχτηκαν τις προτάσεις του.

Είχε πάθος και πειθώ και το εκμεταλλευόταν ασύστολα με το που τελείωσε τις σπουδές, εφαρμόζοντάς τα στη δουλειά του στην οικογενειακή επιχείρηση. Ο πατέρας του ήταν αντιπρόσωπος μεγάλης εταιρείας ιατρικών εξοπλισμών με τεράστια γκάμα προϊόντων, που κάλυπτε απαιτήσεις ευρείας ζήτησης στον ιδιωτικό και στον δημόσιο τομέα. Ως τεράστιας φήμης διεθνής εταιρεία, φρόντιζε να προμηθεύει τις αντιπροσωπείες της με μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας, εργαλεία χειρουργικά, μόνιτορ για εντατικές μονάδες, αναπνευστήρες, συσκευές οξυγόνου και ό,τι άλλο μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σε νοσοκομεία και κλινικές ανεξαρτήτου μεγέθους και χρήσης. Το εκπαιδευμένο προσωπικό των αντιπροσωπειών τους σε όλες τις χώρες ήταν πάντα έτοιμο να ταξιδέψει για σεμινάρια. Στα είκοσι τέσσερα χρόνια που είχε την αντιπροσωπεία ο πατέρας του είχε δεχτεί την επίσκεψη πολλών διοικητικών

στελεχών της πολυεθνικής, που πήγαιναν στις αντιπροσωπείες για να κατατοπίσουν το προσωπικό. Ο Μάρκος ακολούθησε διοίκηση επιχειρήσεων στην ΑΣΟΕΕ χωρίς πίεση, αφού αυτό ήθελε να κάνει.

Και οι δυο εξαρτιόντουσαν απ' την οικογένειά τους όσο διαρκούσαν οι σπουδές τους. Αδημονούσαν να τελειώσουν και να ζήσουν σαν ζευγάρι.

Η Αλεξάνδρα, όπως ήταν φυσικό, τέλειωσε δυο χρόνια πριν απ' τον Μάρκο. Υπέβαλε την αίτησή της για διορισμό, αλλά ήξερε πόσο πολύ έπρεπε να περιμένει και πόσο δύσκολο ήταν να διοριστεί στην Αθήνα. Στράφηκε στην ιδιωτική εκπαίδευση κι εκεί συνέβαλε πολύ η γλυκύτητα του χαρακτήρα της μαζί με την έκδηλη αγάπη της για τα παιδιά και οι διασυνδέσεις του πατέρα της.

Η πρώτη της κίνηση με το που άρχισε δουλειά ήταν να βρει διαμέρισμα. Όποιες αντιρρήσεις είχαν οι δικοί της κάμφθηκαν λόγω της απόστασης που κάθε πρωί διένυε για να φτάσει στο ιδιωτικό σχολείο και τις πολλαπλές συγκοινωνίες που αναγκαζόταν να χρησιμοποιεί. Για αυτοκίνητο δεν ήθελε να ακούσει ούτε και ήθελε να μάθει να οδηγεί. Το σχολικό λεωφορείο δεν περνούσε απ' τη γειτονιά της και έπρεπε να βρει η ίδια τον τρόπο να φτάνει στην ώρα της.

Ξόδεψε πολλά απογεύματα ψάχνοντας στις αγγελίες και τρέχοντας απ' το ένα διαμέρισμα στο άλλο μέχρι να βρει αυτό που ζητούσε. Η πρώτη σχολική χρονιά ως εργαζόμενη κόντευε κιόλας να τελειώσει, όταν κατάφερε επιτέλους να βρει ένα ευρύχωρο δωάρι κοντά στην Αγία Παρασκευή. Φωτεινό, με μοντέρνα κουζίνα και μεγάλες μπαλκονόπορτες στο σαλόνι που οδηγούσαν σε μια άνετη

βεράντα, ήταν φροντισμένο, σχεδόν καινούργιο, παρά τα δέκα χρόνια κατασκευής του. Οι ιδιοκτήτες το είχαν αγοράσει για την κόρη τους και δεν είχαν λυπηθεί τα έξοδα για να μετατρέψουν κάποιους χώρους ώστε να γίνει πιο λειτουργικό. Όταν παντρεύτηκε και μετακόμισε σε μεγαλύτερο, ήθελαν να βρουν τον κατάλληλο ενοικιαστή, ώστε να είναι σίγουροι ότι θα φρόντιζε την περιουσία τους με τον καλύτερο τρόπο. Η Αλεξάνδρα το αγάπησε με το που το είδε και αυτοί συμπάθησαν την κοπέλα με το γλυκό χαμόγελο και τον ήρεμο τρόπο. Όταν δε ανακάλυψε ότι το σχολικό περνούσε απ' την περιοχή και μάλιστα από κάτω, λύνοντας και το πρόβλημα της μεταφοράς με τον καλύτερο τρόπο, βιάστηκε να εγκατασταθεί.

Πέρασε τις δύο βδομάδες διακοπών του Πάσχα προσπαθώντας να επιπλώσει το διαμέρισμά της. Οι γονείς της της έδωσαν γενναιόδωρη οικονομική βοήθεια και στις εξορμήσεις της στα μαγαζιά συνοδευόταν απ' την κατά δύο χρόνια μικρότερη αδελφή της που σπούδαζε διακοσμήτρια. Ήθελε να κάνει έκπληξη στον Μάρκο όταν θα το είχε σχεδόν ετοιμάσει, αφήνοντας και σε αυτόν να προσθέσει τη δική του προσωπική σφραγίδα.

Ο Μάρκος έβαλε το δικό του στίγμα στο διαμέρισμα παραφορτώνοντας τις ντουλάπες με τα ρούχα και τα προσωπικά του αντικείμενα. Το γούστο της Αλεξάνδρας τον άφησε απόλυτα ικανοποιημένο. Το μόνο έπιπλο που ζήτησε ήταν ένα γραφείο σε μια γωνιά του μεγάλου καθιστικού, για τις ανάγκες και των δυο τους. Η Αλεξάνδρα ήταν αυτή που φρόντισε να βρει το κατάλληλο ώστε να ταιριάζει στον χώρο και φυσικά πλήρωσε για την αγορά και τη μεταφορά του.

Μέχρι τη λήξη της σχολικής χρονιάς η Αλεξάνδρα ένιωθε ότι είχε ζήσει χρόνια σε αυτό το μικρό διαμέρισμα που λάτρεψε. Ήταν ο δικός της χώρος, το καταφύγιό της, όπου ήταν απόλυτα ελεύθερη να κάνει όποιες αλλαγές ήθελε, να δεχτεί φίλες της όποια ώρα τη βόλευε, να γυρίσει το βράδυ όσο αργά τύχαινε χωρίς να ενοχλήσει τους γονείς της και φυσικά να χαίρεται την παρουσία του αγαπημένου της κάποια βράδια χωρίς φόβο.

Αυτά τα βράδια ήταν κυρίως Σαββατοκύριακα. Ο Μάρκος δίσταζε να εγκατασταθεί μόνιμα και ο λόγος ήταν κυρίως το οικονομικό. Όσο σπούδαζε εξαρτιόταν απ' τους γονείς του και δεν ήθελε να επιβαρύνει με έξοδα την Αλεξάνδρα. Το χαρτζιλίκι που του έδιναν έφτανε για να καλύπτει τα προσωπικά του έξοδα και τη βενζίνη για το αυτοκίνητο που του είχε αγοράσει ο πατέρας του όταν απολύθηκε.

Ο σημαντικότερος όμως λόγος που δεν επιχειρούσε ακόμα να κάνει την επανάστασή του ήταν άλλος.

Η μητέρα του είχε αρχίσει τους τελευταίους μήνες να δείχνει κάποια συγκαλυμμένη δυσφορία για τον δεσμό του με την Αλεξάνδρα. Όσο ήταν μαθητές και αργότερα στο στρατιωτικό του, δεν είχε αντιδράσει. Δεχόταν την κατάσταση με ένα ελαφρά ειρωνικό χαμόγελο και έλπιζε ότι ο γιος της θα βαριόταν κάποια στιγμή και η παιδική τρέλα θα περνούσε. Είχε άλλα όνειρα για τον κανακάρη της, όνειρα που ακόμα δεν εξέφραζε φανερά για να μην προκαλέσει την αντίδρασή του. Άλλωστε ήταν φυσικό, όλοι οι νέοι δημιουργούσαν δεσμούς και είχαν τις περιπετειούλες τους όσο διαρκούσαν τα πρώτα νεανικά χρόνια, όμως σιγά σιγά ξέφτιζαν και ξεχνιούνταν. Καθώς

πλησίαζε στο πτυχίο, άρχισε να ανησυχεί. Μια μέρα, μετάξυ αστείου και σοβαρού, επιχείρησε να μάθει τα σχέδια του γιου της.

Είχαν τελειώσει το βραδινό τους και ο Μάρκος έβγαίνει απ' την τραπεζαρία πετώντας ανέμελα τη συνηθισμένη του ατάκα. «Μη με περιμένετε. Θα αργήσω».

Ο πατέρας του ένεψε όπως πάντα και πρόσθεσε. «Μην ξενοχτήσεις».

Η μάνα του, όμως, χωρίς να τον κοιτά, έκανε την ερώτηση που την έκαιγε.

«Πάλι με την Αλεξάνδρα θα βγεις; Νόμιζα πως δουλεύει τώρα, πότε βρίσκει χρόνο να ξεκουραστεί;»

Ο άντρας της στράφηκε ξαφνιασμένος. Ο Μάρκος γύρισε και την κοίταξε σοκαρισμένος.

«Νόμιζα πως τη συμπαθούσες. Τόσα χρόνια δεν είχες εκφράσει άποψη».

«Ούτε τώρα. Απλά ξέρω πως εργάζεται».

«Με τους φίλους μου θα βγω, μαμά. Αλλά και όταν είμαστε μαζί, την αφήνω νωρίς».

«Δηλαδή ο δεσμός καλά κρατεί».

«Δε σε καταλαβαίνω απόψε, μαμά! Συμβαίνει κάτι; Έχεις αντίρρηση για τη σχέση μου με την Αλεξάνδρα; Και γιατί τώρα;»

«Όχι, παιδί μου. Ξέρω μόνο πως όλες οι εφηβικές σχέσεις τελειώνουν γρήγορα. Απλά αναρωτιόμουν».

«Η Αλεξάνδρα κι εγώ ταιριάζουμε, δεν έχουμε λόγο να τελειώσουμε κάτι όμορφο».

«Ένα σχόλιο έκανα!»

«Τώρα που ξέρεις, μην ξανακάνεις τέτοιο σχόλιο. Γεια σας».

Μόλις βγήκε ο Μάρκος, ο πατέρας του γύρισε επιτιμητικά στη γυναίκα του.

«Τι ήταν αυτό απόψε; Τι σ' έπιασε και του έκανες τέτοια ερώτηση;»

«Αντιδράτε και οι δυο σαν να έχω διαπράξει έγκλημα! Μια ερώτηση ήταν μόνο».

«Μόνο; Σε ξέρω καλά, Ηρώ! Τι σ' έπιασε με την κοπέλα ξαφνικά;»

Η γυναίκα του σωριάστηκε στην καρέκλα, παρατώντας το μάζεμα των άδειων πιάτων.

«Ο γιος μας κοντεύει να φτάσει στο πτυχίο. Θα αρχίσει να δημιουργεί καριέρα, πίσω του πρέπει να έχει τα κατάλληλα φόντα για έναν κύκλο σαν τον δικό μας».

«Θα έχει εμάς πίσω του, εμένα να τον στηρίξω στην καριέρα του. Ποιο είναι το πρόβλημα;»

«Με την Αλεξάνδρα για σύντροφο της ζωής του;»

«Αν την αγαπά, γιατί όχι;»

«Με μια δασκαλίτσα; Σύνελθε, Αλκιβιάδη!»

«Δε θέλω να το συζητήσω! Είναι δική του επιλογή και απόφαση, όχι δική μας. Και άλλωστε, είναι πολύ νωρίς για μια τέτοια συζήτηση. Πρόσεξε μην του αναφέρεις τίποτα ξανά».

Η Ηρώ δε μίλησε. Συνέχισε το μάζεμα των πιάτων και στο πρόσωπό της δε φάνηκε καμιά απ' τις κρυφές σκέψεις που περνούσαν απ' το μυαλό της.

Ο Μάρκος δεν είχε προλάβει να απομακρυνθεί όταν άκουσε τη φωνή του πατέρα του. Η περιέργεια τον κράτησε ακίνητο πίσω απ' τη μισάνοιχτη πόρτα και άκουσε όλη τη συζήτηση. Και κατάλαβε πολλά.

Όταν η Αλεξάνδρα μετακόμισε στον δικό της χώρο,

αποφάσισαν πως ο Μάρκος θα έκανε το βήμα μόνο όταν τέλειωνε τις σπουδές του και άρχιζε την καριέρα του κοντά στον πατέρα του. Δεν επεκτάθηκε σε εξηγήσεις, αλλά πρόβαλε αρκετά επιχειρήματα που έπεισαν τελικά την Αλεξάνδρα να δεχτεί την απόφασή του.

Ο Μάρκος δε συνέχισε αμέσως για μεταπτυχιακό. Βιαζόταν να αρχίσει να χτίζει την καριέρα του και να αποκτήσει την ελευθερία του μακριά απ' την εξεταστική ματιά της μάνας του. Είχε αρχίσει να ασφυκτιά από τότε που πέταξε τη συγκαλυμμένη αντιπάθειά της για την Αλεξάνδρα. Ένιωθε το βλέμμα της να τον παρακολουθεί, προσπαθώντας να ξεχωρίσει απ' τις κουβέντες του στο τηλέφωνο αν οι έξοδοί του είχαν να κάνουν με την Αλεξάνδρα ή αν περιοριζόνταν μόνο με τους φίλους του. Έβλεπε την αλλαγή στη διάθεσή της όταν έκλεινε μια συνάντηση με τους φίλους του και την προθυμία της να τον τσοντάρει οικονομικά. Το εκμεταλλεύτηκε για να έχει κάποια ηρεμία απ' την επίμονη, συγκαλυμμένη κατασκοπεία της, ζητώντας τους να τον παίρνουν πιο συχνά και μόλις έβγαινε απ' το σπίτι καλούσε ο ίδιος την Αλεξάνδρα. Όμως αυτό το κρυφτούλι τον είχε κουράσει ψυχικά και δεν έβλεπε την ώρα να πάρει το πτυχίο του και να απελευθερωθεί απ' τα μητρικά δεσμά. Διπλασίασε τις προσπάθειές του στο διάβασμα για το πτυχίο και αποφάσισε να μη χάσει περισσότερο χρόνο για το μεταπτυχιακό. Θα το έκανε αργότερα, αφού θα είχε ξεκινήσει καριέρα. Άλλωστε, είχε δουλειά στρωμένη και υποστήριξη απ' τον πατέρα του.

Η Ηρώ είδε την αλλαγή αμέσως. Μέσα της η ελπίδα ότι ο δεσμός του γιου της είχε αρχίσει να κλονίζεται θέριψε.

«Δε βγαίνεις πολύ τελευταία», του είπε πηγαίνοντάς του τον καφέ και το σάντουιτς που της ζήτησε στο δωμάτιό του. «Η Αλεξάνδρα; Καλά είναι;»

«Μια χαρά, μαμά. Έχω εξετάσεις αυτή την περίοδο, όπως ξέρεις. Και η Αλεξάνδρα δουλεύει, το ξέχασες μήπως;» ο τόνος του ήταν ελαφρά ειρωνικός, αλλά το βλέμμα του σοβαρό όταν την κοίταξε αφήνοντας τα βιβλία.

«Ακόμα μου το κρατάς;» του είπε με παράπονο. «Πέρασε ενάμισης χρόνος και άλλωστε, από ενδιαφέρον είχα ρωτήσει».

«Ξέρω, ξέρω! Μ' αφήνεις τώρα να συγκεντρωθώ;»

«Καλά, παιδί μου. Θέλεις κάτι άλλο να σου φέρω;»

«Όχι. Ευχαριστώ για τον καφέ. Και δεν είμαι εδώ για κανέναν. Όποιος κι αν με ζητήσει», πρόσθεσε κοιτώντας την με νόημα.

Η Ηρώ βγήκε αθόρυβα. Τα λόγια του γιου της την έκαναν να συνειδητοποιήσει πως εδώ και καιρό δεν τον είχε ακούσει να μιλά με την κοπέλα στο τηλέφωνο ούτε η ίδια τον είχε πάρει. Μήπως ψυχράθηκαν; Μήπως το πλήρωμα του χρόνου γι' αυτόν τον ανόητο δεσμό είχε φτάσει επίτελους; Δεν είχε το θάρρος να τον ρωτήσει κατάμουτρα, ήξερε πόσο ευέξαπτος ήταν όταν εισέβαλε στα προσωπικά του. Αρχισε όμως να ελπίζει και να νιώθει αισιόδοξη.

Η αισιοδοξία της γκρεμίστηκε σαν πήρε ο γιος της το πτυχίο και έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά στην επιχείρηση του πατέρα του. Με το που μπήκε επίσημα στη μισθοδοσία ανακοίνωσε στους γονείς του ότι ήρθε ο καιρός να μετακομίσει και να αφήσει τη γονική στέγη. Οι αντι-

δράσεις τους ήταν διαφορετικές. Ο πατέρας του κούνησε το κεφάλι του συμφωνώντας και του είπε χτυπώντας τον στην πλάτη.

«Καλή αρχή! Θα είναι δύσκολο στο ξεκίνημα, μα ό,τι χρειαστείς εδώ θα είναι πάντα το σπίτι σου. Βρήκες τίποτα;»

Δεν πρόλαβε να απαντήσει. Η μάνα του πετάχτηκε τρομαγμένη.

«Θα φύγεις; Και πού θα πας; Πώς θα τα βγάλεις πέρα μόνος σου; Τι θα τρως; Έτοιμα; Ποιος θα σε πλένει, θα σου φροντίζει το νοικοκυριό; Δε συμφωνώ καθόλου. Τι σου φταίει το σπίτι; Ελεύθερος είσαι να κάνεις ό,τι θέλεις. Αν αρρωστήσεις;...»

«Μπορείς να ηρεμήσεις;» την έκοψε ο Μάρκος. «Θα επιβιώσω, όπως τόσοι άλλοι. Δεν μπορώ να μένω πια με τους γονείς μου είκοσι πέντε χρόνων άντρας. Είναι καιρός να αντιμετωπίσω τις υποχρεώσεις και τα έξοδά μου».

«Μπορείς να το κάνεις όσο είσαι εδώ. Και θα έχεις και τη σιγουριά. Ξέρεις τι χρειάζεται ένα σπίτι; Τι έξοδα;»

«Αυτό ακριβώς σκοπεύω να μάθω».

«Θα μετράς κάθε δραχμή! Λογαριασμοί, ψώνια... Και με το μαγείρεμα; Πώς θα τα βγάλεις πέρα; Δε θα δεχτώ να τρως τα σκουπίδια που σερβίρουν σ' αυτά τα... τα... πώς τα λένε;»

«Μαμά, αντιδράς σαν να είμαι μωρό παιδί. Είμαι ολόκληρος άντρας, χρειάζομαι την ανεξαρτησία μου, τον δικό μου χώρο, τις δικές μου επιλογές».

«Καλά σου λέει! Δεν είναι ο μόνος εκεί έξω. Χιλιάδες παιδιά σε χειρότερη μοίρα και τα βγάζουν πέρα. Είναι κάτι που πρέπει να κάνει, αργά ή γρήγορα».

«Ευχαριστώ, μπαμπά. Θα συνηθίσει στην ιδέα γρήγορα».

«Πότε λογαριάζεις;» τον ρώτησε μουτρωμένη η μάνα του, ελπίζοντας να του αλλάξει γνώμη μέχρι τότε. Η απάντηση την άφησε στήλη αλατος.

«Σήμερα. Τα περισσότερα ρούχα μου είναι κióλας εκεί. Δε χρειάζομαι τίποτε άλλο».

«Μα... πότε;» κατάφερε να ψελλίσει.

«Καιρό τώρα. Θα μείνω με την Αλεξάνδρα. Ήθελα πρώτα να αρχίσω δουλειά, να συνεισφέρω στα έξοδα».

«Την... Αλεξάνδρα;»

«Ναι. Από όταν άρχισε να δουλεύει μένει σε δικό της διαμέρισμα, απλά δεν ήθελα να την επιβαρύνω. Τώρα θα μοιραζόμαστε τα πάντα».

«Και... οι γονείς της; Πώς αντέδρασαν σε αυτή την απόφαση;»

«Είναι ενήλικο άτομο και άλλωστε δεν τους πέφτει λόγος», η αιχμή στη φωνή του γιου της την έκανε να καταλάβει πως το σχόλιό του απευθυνόταν στην ίδια.

Η Ηρώ ένιωσε παγιδευμένη.

«Αυτή σε παρέσυρε! Καλή είναι κι αυτή!» δεν άντεξε. «Να σπιτώνει άντρα! Δεν ντρέπεται;»

«Ηρώ!» επενέβη ο πατέρας του. «Νομίζω υπερβαίνεις τα όρια».

«Επιτέλους, εκδηλώθηκες, μάνα!» ο Μάρκος είχε μια παγωμένη έκφραση που την τρόμαξε. «Υποψιαζόμουν πως δεν τη συμπαθούσες, μα όχι σε τέτοιο βαθμό. Δεν έχει νόημα να μπω σε συζήτηση μαζί σου για να σου αλλάξω άποψη, αλλά θέλω να ξέρεις πως κανένας δε σπιτώνει κανέναν. Είναι κοινή απόφαση και κοινές υποχρεώσεις. Δεν πρόκειται να αλλάξω γνώμη και καλύτερα να το δεχτείς».

Ο Μάρκος θυμωμένος βγήκε απ' το σαλόνι πριν ξεστο-

μίσει οτιδήποτε άλλο, για το οποίο μπορεί να μετάνιωνε.

«Σου αξίζει κάτι καλύτερο!» ούρλιαξε πίσω του η Ηρώ, παρατώντας κάθε προσπάθεια να κρύψει τα συναισθήματά της.

Την κοίταξε παγωμένα. «Αυτό θα το κρίνω εγώ!» ο τόνος του ήταν έντονος, αλλά η προσπάθεια να συγκρατηθεί φανερή στην έκφρασή του.

«Θα το μετανιώσεις! Σκέψου καλά!»

Ο Μάρκος γύρισε με αργά βήματα και στάθηκε μπροστά της. Έμεινε να την κοιτάζει για λίγο και μια λυπημένη έκφραση απλώθηκε στο πρόσωπό του.

«Λυπάμαι, μάνα. Αν θέλεις να με βλέπεις, πρέπει να δεχτείς τις αποφάσεις μου και να καταλάβεις τα συναισθήματά μου».

Η Ηρώ τον κοίταζε τρομαγμένη. Δεν είχε υπολογίσει τέτοια αντίδραση. Μέσα της καταριόταν την Αλεξάνδρα, μα έβλεπε τον γιο της μπροστά της αποφασισμένο για όλα. Στράφηκε στον άντρα της για συμπαράσταση, αλλά το επιτιμητικό του βλέμμα την αποθάρρυνε. Ο γιος της συνέχισε να την κοιτάζει, χωρίς να ξέρει πώς να την αντιμετωπίσει πια για να μην την πληγώσει περισσότερο, τη μάνα του, τη γυναίκα που τον γέννησε και που περίμενε πως θα ήταν η μόνη που θα τον καταλάβαινε και θα τον υποστήριζε.

«Μείνε μακριά απ' την Αλεξάνδρα!» της είπε σιγά.

Έφυγε το ίδιο απόγευμα. Δεν ανέφερε τίποτα στην αγαπημένη του για τη σκηνή που διαδραματίστηκε στο σπίτι του. Τον πατέρα του τον έβλεπε κάθε μέρα στο γραφείο, αλλά απέφυγε κάθε επαφή με τη μητέρα του για δυο μήνες. Ήθελε να της δείξει πως εννοούσε όσα της είχε πει. Η αποστροφή που είδε στην έκφρασή της για την Αλεξάνδρα τον

είχε συγκλονίσει και τον έκανε να καταλάβει πως θα έκανε τα πάντα να διαλύσει τον δεσμό του αν η απειλή ότι δε θα τον ξανάβλεπε δεν αιωρούνταν πάνω απ' το κεφάλι της.

Γύρισαν με τον πατέρα του ένα απόγευμα μετά το γραφείο. Ήθελε να τη δει, του είχε λείψει. Δεν άντεχε άλλο αυτή την ψυχρή απομάκρυνση. Την αγκάλιασε με το που μπήκε στο σπίτι που είχε μεγαλώσει και ζήσει όλη του τη ζωή, νιώθοντας έντονα την ανάγκη για τη μητρική επαφή.

«Γεια σου, μαμά. Πώς είσαι;»

«Τώρα που σε βλέπω, μια χαρά. Πώς είσαι, παιδί μου;»

«Πολύ καλά, μαμά. Περνάω καλά».

Έμεινε δυο ώρες μιλώντας μαζί τους όπως τον παλιό καλό καιρό, για διάφορα, αποφεύγοντας να αναφερθούν στην Αλεξάνδρα. Για την Ηρώ ήταν πολύ νωπό ακόμα το θέμα και δεν ήθελε ούτε ο ίδιος να διακινδυνεύσει νέα σύγκρουση. Έφυγε πιο αλαφρωμένος, με την υπόσχεση να περνάει κάθε βδομάδα. Η Ηρώ τον έσφιξε στην αγκαλιά της μη θέλοντας να τον αποχωριστεί.

«Μην κάνεις έτσι, μαμά. Θα σε δω την ερχόμενη Παρασκευή. Φτιάξε τη σπεςιαλιτέ σου γιατί θα μείνω μέχρι αργά», την έσπρωξε απαλά και μπήκε στο αυτοκίνητο. Η συγκίνηση και η ανακούφιση τον έπνιγαν.

Η Αλεξάνδρα τον περίμενε ανήσυχη. Συνήθως την ενημέρωνε όταν αργούσε στο γραφείο, αλλά σήμερα ήταν τόσο σφιγμένος απ' την ξαφνική παρόρμησή του, που ήταν σίγουρος ότι θα διάβαζε στη φωνή του την αναστάτωση που ένιωθε. Τώρα, ξαλαφρωμένος, την αγκάλιασε με το που άνοιξε την πόρτα και τη φίλησε με λαχτάρα.

«Συγγνώμη, αγάπη μου, πέρασα να δω τη μάνα μου. Ήταν απόφαση της στιγμής».

«Καιρός ήταν. Και άργησες να το κάνεις. Όλα καλά;»

«Περίφημα. Της υποσχέθηκα να περάσω την Παρασκευή πάλι. Αυτή τη φορά θα καθίσω για φαΐ».

«Και πολύ καλά θα κάνεις. Μην την απομακρύνεις, μάνα σου είναι».

Ο Μάρκος την κοίταξε περίεργα. Κάτι του έλεγε πως η Αλεξάνδρα είχε καταλάβει πολύ περισσότερα απ' ό,τι ο ίδιος άφησε να εννοηθούν.

«Τι εννοείς;» τη ρώτησε κάπως απότομα.

«Είναι φυσικό οι γονείς να αντιδρούν όταν το παιδί τους συζεί παράνομα. Δεν είναι τόσο απελευθερωμένοι για να δεχτούν τη δική μας εποχή με τόση ευκολία».

«Αντέδρασαν οι δικοί σου; Δε μου είπες τίποτα».

«Δε μιλάω για τους δικούς μου γονείς, αλλά γενικά». Η Αλεξάνδρα είχε καταλάβει πως ο Μάρκος θα έστρεφε πάλι την κουβέντα μακριά απ' το δικό του θέμα και θα την έκανε να νιώσει μειονεκτικά, γι' αυτό πρόσθεσε βιαστικά. «Και ναι, δεν τους άρεσε, αλλά δε με κράτησαν σε απόσταση. Θέλουν να με βλέπουν όσο συχνά γίνεται, αλλά δε θα μου χτυπήσουν την πόρτα για επίσκεψη».

«Μου είπες πως το ήξεραν απ' την αρχή, μου φέρθηκαν φυσιολογικά όταν τους συνάντησα εδώ πριν από καιρό».

«Φυσικά! Δε ζούσαμε ακόμα μαζί. Ήσουν το αγόρι μου εδώ και χρόνια, ήρθες να με δεις, ήταν φυσικό. Άλλο τώρα».

«Τι άλλαξε δηλαδή;»

«Συζούμε. Δεν ακολουθήσαμε τους δικούς τους κανόνες. Είμαι σίγουρη ότι και η μητέρα σου νιώθει θιγμένη, ειδικά αν δεν την είχες προετοιμάσει, όπως είχα κάνει εγώ».

Για πρώτη φορά ο Μάρκος δεν ένιωσε την ανάγκη να επικρατήσει η δική του άποψη. Η Αλεξάνδρα είχε δίκιο,

δεν είχε προετοιμάσει τους γονείς του, ειδικά τη μάνα του. Όμως η αγαπημένη του δεν ήξερε την αντιπάθεια που έτρεφε η άλλη γυναίκα γι' αυτήν. Έκανε πολύ καλά που δεν την είχε ενημερώσει. Ίσως και να επιχειρούσε μια συνάντηση, που πιθανόν να προκαλούσε κάποια ρήξη στη σχέση τους.

«Δώσ' της χρόνο. Μη χάνεις επαφή μαζί της», συνέχισε η Αλεξάνδρα παρακολουθώντας την έκφρασή του και καταλαβαίνοντας πολλά.

Ο Μάρκος την αγκάλιασε. «Έχεις δίκιο, καρδιά μου. Μου κρατούσε μούτρα γιατί έχασε τον κανακάρη της. Θα πηγαίνω κάθε βδομάδα από τώρα και στο εξής».

Με σιωπηρή συμφωνία καθιέρωσαν την Παρασκευή ημέρα για τους γονείς τους. Η Αλεξάνδρα, που τέλειωνε απ' το μεσημέρι τη δουλειά της, γυρνούσε στο διαμέρισμα πρώτα, έβαζε πλυντήριο κι έκανε κάποιες δουλειές για να έχει το βράδυ ελεύθερο με τον Μάρκο και περίμενε την αδελφή της να την παραλάβει. Τα Σαββατοκύριακα έβγαιναν με τους φίλους τους ή κανόνιζαν κάποια εκδρομή όταν ο καιρός το επέτρεπε. Απ' τον μισθό τους ένα μέρος έμπαινε στο κοινό ταμείο για τα έξοδα του σπιτιού και το υπόλοιπο το διέθετε ο καθένας όπως ήθελε. Και οι δυο αποταμιεύαν για ένα μεγαλύτερο διαμέρισμα στο μέλλον, ώστε να έχουν περισσότερη άνεση. Προς το παρόν δε βιάζονταν. Ένιωθαν καλά, τους άρεσε ο χώρος τους και όσο περίμεναν, το ποσό ίσως τους κάλυπτε για προκαταβολή για ένα δικό τους σπίτι. Κανένας δεν ήθελε βοήθεια απ' τους γονείς τους γι' αυτό. Ειδικά ο Μάρκος, που ο πατέρας του μπορούσε να του αγοράσει με ευκολία όποτε του το ζητούσε. Η αίσθηση της ελευθερίας, η ανεξαρτησία και η ικανοποίηση ότι πρώτη φορά αντιμετώπιζε τις δικές του ευθύνες είχαν δυναμώσει τον χαρακτήρα

του και ένιωθε σίγουρος και περήφανος για τον εαυτό του. Η ήρεμη παρουσία της Αλεξάνδρας με τον σιωπηλό δυναμισμό της και την ωριμότητα που ακόμα ο ίδιος δεν είχε καταφέρει να φτάσει του έδιναν αυτοπεποίθηση.

Ήταν ευτυχισμένοι, είχαν τα όνειρά τους και απολάμβαναν τη ζωή τους. Δε βιάζονταν. Και όταν οι φίλοι τους αστειευόμενοι κάποια φορά τους ρώτησαν γιατί δεν επισημοποιούν τον δεσμό τους, ο Μάρκος αγκάλιασε την Αλεξάνδρα και τους απάντησε χαμογελώντας.

«Και τι θα αλλάξει αν ανακοινώσουμε έναν αρραβώνα; Θα κάνουμε το μεγάλο βήμα όταν θα είμαστε έτοιμοι. Πρώτα θα αγοράσουμε το σπίτι μας και αμέσως μετά ο γάμος. Δεν είναι έτσι, αγάπη μου;»

Η Αλεξάνδρα χαμογέλασε συμφωνώντας μαζί του, όμως στα μάτια της ξεχώρισαν μια αδιόρατη θλίψη. Άλλαξαν θέμα αμέσως. Όμως ο Κώστας, συμμαθητής απ' το Γυμνάσιο, που ήξερε και τους δυο πολύ καλά, απολογήθηκε την επόμενη μέρα.

«Βρε Μάρκο, ήταν αδιακρισία από μέρους μας χτες. Δεν έπρεπε να θίζουμε το θέμα».

«Μα για ποιο θέμα μιλάς;»

«Για σένα και την Αλεξάνδρα. Σας φέραμε σε δύσκολη θέση».

«Καμιά δύσκολη θέση. Είστε φίλοι μας, άλλωστε με την Αλεξάνδρα συμφωνούμε σε αυτό».

«Δεν αμφιβάλλω, για σένα ειδικά. Για την Αλεξάνδρα... έχω κάποιες αμφιβολίες».

«Τι θέλεις να πεις;»

«Είμαι σίγουρος πως είδα κάτι σαν μελαγχολία στα μάτια της όσο εσύ μας βεβαίωνες για το αντίθετο».

«Της μίλησες;»

«Δε χρειάζεται. Δε μου πέφτει λόγος. Άλλωστε είναι τόσο περήφανη, που δε θα έλεγε τίποτα και να τη ρωτούσα. Αλλά είναι και ευαίσθητη, το ξέρεις».

«Ξέρεις κάτι, Κώστα; Έχεις δίκιο, δε σου πέφτει λόγος!»

«Βρε Μάρκο, μην αρπάζεσαι! Ως φίλος μια ιδέα θέλω να σου ρίξω, δεν ανακατεύομαι άλλο. Ποιος σου μίλησε για αρραβωνιάσματα και επισημότητες; Ένα δαχτυλίδι μόνο θα έπαιζε μεγάλο ρόλο στην ψυχολογία της Αλεξάνδρας. Με άλλον αέρα θα κυκλοφορεί μαζί σου στη γειτονιά της ή θα μιλάει στη δουλειά της για σένα. Σκέψου αυτήν, πόση χαρά θα της δώσεις».

Ο Μάρκος τον κοίταξε άγρια κι έφυγε απ' την καφετέρια παρατώντας τον. Σκεφτόταν όμως τα λόγια του για μέρες, αφού του πέρασε ο πρώτος θυμός, και άρχισε να βλέπει τη λογική πίσω απ' τη φιλική συμβουλή του. Δυο βδομάδες μετά πήρε τους φίλους τους τηλέφωνο και τους έκλεισε ραντεβού σ' ένα εστιατόριο στην Πλάκα.

Ήταν μια γλυκιά βραδιά του Μάη, γεμάτη αρώματα απ' τα γιασεμιά και τις γαζίες, πλημμυρισμένη χρώματα απ' τις ολάνθιστες γλάστρες και τα παρτέρια, διάχυτη από μουσική που ξεγλιστρούσε απ' τις ταβέρνες και γέλια απ' τις παρέες που κατέκλυζαν τη γραφική αυτή γειτονιά.

Ήταν όλοι εκεί. Ο Κώστας και ο Χρήστος χωρίς ντάμες, τρία ζευγάρια και ο Μάρκος με την Αλεξάνδρα. Επικρατούσε αναβρασμός. Είχαν πολύ καιρό να συναντηθούν όλοι μαζί και οι κουβέντες έδιναν και έπαιρναν. Το γκαρσόνι με δυσκολία κατάφερε να τους αποσπάσει τις παραγγελίες μέσα από αστεία και γέλια. Όταν κατέφθασε λίγο μετά με τη ρετσίνα και τους μεζέδες, επικρατούσε ακόμα

η ίδια κατάσταση. Τσιμπολογώντας και πίνοντας, περιμένοντας το κυρίως πιάτο, οι δέκα φίλοι φλυαρούσαν ανταλλάζοντας τα νέα τους.

«Πόσο καιρό έχουμε, βρε παιδιά, να συναντηθούμε όλοι μαζί;» πετάχτηκε ένας κάποια στιγμή.

«Πρέπει να το κάνουμε πιο συχνά», συμπλήρωσε ένας άλλος.

«Η καλύτερη ιδέα που είχες εδώ και καιρό! Στην υγειά σου, βρε Μάρκο!»

«Η αλήθεια είναι πως έχω κάτι να σας ανακοινώσω», τους είπε σοβαρά ο Μάρκος.

Οι φωνές κόπασαν και τον κοίταξαν όλοι με περιέργεια. Απ' το ύφος του δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν αν ήταν κάτι ευχάριστο ή κάτι σοβαρό. Κοίταξαν ερωτηματικά την Αλεξάνδρα, αλλά και αυτή φαινόταν το ίδιο έκπληκτη.

«Στο τέλος του μήνα», συνέχισε ο Μάρκος με το ίδιο ανεξιχνίαστο ύφος, «θα φύγω για δυο μήνες στην Ιταλία, για σεμινάριο...»

«Έτσι ξαφνικά;» τον διέκοψαν. «Πότε το έμαθες;»

«... και μόλις κλείσουν τα σχολεία και είναι ελεύθερη η Αλεξάνδρα θα έρθει και αυτή».

Ξέσπασαν σε χειροκροτήματα και γέλια.

«Μας τρώμαξες, μπαγάσα, με το σοβαρό σου ύφος. Νομίσαμε πως κάποια καταστροφή έγινε στην εταιρεία του πατέρα σου. Αυτά είναι ευχάριστα νέα».

Οι κοπέλες γύρισαν στην Αλεξάνδρα που έμοιαζε χαμένη και άρχισαν να τη βομβαρδίζουν.

«Τυχερή! Έναν μήνα στην Ιταλία! Ξέρω μια καταπληκτική μπουτίκ κοντά...»

«Θα πας σίγουρα και στη Φοντάνα ντι Τρέβι! Μην αφήσεις ευκαιρία...»

«Εκείνο το άρωμα που μου έφερε πέρυσι η θεία μου, άραγε θα μπορούσες...»

«Και», συνέχισε ο Μάρκος πιο δυνατά για να ακουστεί πάνω απ' τις κουβέντες τους, «αυτή τη φορά η Αλεξάνδρα δε θα έρθει να με βρει ως το κορίτσι μου».

Έπεσε ξαφνικά μουγγαμάρα στο τραπέζι. Όλοι περίμεναν να ακούσουν τα επόμενα λόγια του. Μήπως αποφάσισε πως η σχέση τους θα τελείωνε και θα έμεναν φίλοι; Μα γιατί να την περιμένει τότε στην Ιταλία; Η Αλεξάνδρα χλόμιασε και έσκυψε ελαφρά το κεφάλι. Δεν άντεχε να ακούσει δημόσια την ανακοίνωση για το τέλος του δεσμού της. Άρχισε να τρέμει.

«Αυτή τη φορά θα με συναντήσει επίσημα ως αρραβωνιαστικιά μου. Γλυκιά μου», γύρισε προς την Αλεξάνδρα, «αυτό το δαχτυλίδι θα είναι ο αρραβώνας μας, εδώ μπροστά στους φίλους μας», και ταυτόχρονα έβγαλε από το κουτάκι που κρατούσε ένα δαχτυλίδι και το πέρασε στο δάχτυλο της μαρμαρωμένης από σοκ Αλεξάνδρας, που ανίκανη πια να συγκρατήσει τον εαυτό της ξέσπασε σε κλάματα χαράς.

Γύρω τους οι φίλοι τους άρχισαν να χειροκροτούν και να τους εύχονται τα καλύτερα. Ο Κώστας έπιασε το βλέμμα του Μάρκου κάποια στιγμή και του έκλεισε το μάτι με νόημα. Από κει και μετά η ατμόσφαιρα ήταν καθαρά γιορταστική.

Για την Αλεξάνδρα η μέρα αυτή του Μάη ήταν η πιο ευτυχισμένη της ζωής της. Την κράτησε στη μνήμη της σαν πολύτιμο θησαυρό. Δεκαέξι Μαΐου 1990! Δώδεκα ολόκληρα χρόνια δεσμού με τον αγαπημένο της. Η Αλεξάνδρα

υπολόγιζε και τα αθώα χρόνια του Λυκείου, που γι' αυτήν ήταν καθοριστικά για την αγάπη της, τα χρόνια των σπουδών τους, της αναμονής για το στρατιωτικό και τα υπέροχα τρία χρόνια που ζούσαν ως ζευγάρι.

Ο μήνας στην Ιταλία πέρασε σαν μέσα σε όνειρο. Τα πρωινά που ο Μάρκος έλειπε για το σεμινάριο η Αλεξάνδρα τα περνούσε γνωρίζοντας τα αξιοθέατα της Ρώμης και ψωνίζοντας για την ίδια και για συγγενείς και φίλες που την είχαν κατακλύσει με παραγγελίες. Τα απογεύματα και τα βράδια ζούσαν μια άλλη όψη της ίδιας πόλης.

Γύρισαν φορτωμένοι εμπειρίες, εντυπώσεις, πληροφορίες για τον Μάρκο και δώρα απ' την πλευρά της Αλεξάνδρας για όλους. Ήταν οι πρώτες διακοπές τους εκτός Ελλάδας και ως ζευγάρι. Η Αλεξάνδρα ρουφούσε αυτή την ευτυχία και παρόλο που ακολούθησαν και άλλα ταξίδια σε διάφορες πόλεις, στην καρδιά της η πρώτη εμπειρία στη Ρώμη έμεινε αξέχαστη. Τα έξοδα διαμονής τους σε κάθε χώρα ήταν πληρωμένα απ' την πολυεθνική εταιρεία και τα εισιτήρια απ' την αντιπροσωπεία του Μάρκου, έτσι είχαν να καλύψουν μόνο τα ψώνια και τις εξορμήσεις τους. Όμως στο βάθος του μυαλού τους υπήρχε πάντα η ανάγκη για ένα δικό τους σπίτι και φρόντιζαν να μην κάνουν ασυλλόγιστα έξοδα.

Η τεχνολογία προχωρούσε με αλματώδη βήματα και καινούργια προϊόντα έκαναν την εμφάνισή τους συνεχώς, καθιστώντας απαραίτητη την παρουσία του Μάρκου σε σεμινάρια, στα οποία η Αλεξάνδρα λόγω της δουλειάς της στο σχολείο δεν μπορούσε να τον συνοδέψει. Η αντιπροσωπεία του αύξησε τα κέρδη της θεαματικά, οι αποδοχές του διπλασιάστηκαν, αλλά ποτέ δε σκέφτηκε να επωφε-

ληθεί όσο ο πατέρας του ήταν ενεργός μέτοχος. Αρκούνταν στον μισθό του και σεβόταν τις οικονομίες που έκανε η Αλεξάνδρα με τον πολύ χαμηλότερο δικό της. Ήθελε να αγοράσουν το σπίτι τους από κοινού, όπως είχαν συμφωνήσει απ' την αρχή, για να μην αισθάνεται η αγαπημένη του μειονεκτικά. Διπλασίασε όμως το μερίδιό του στα έξοδα του σπιτιού όσο και αν διαμαρτυρήθηκε η Αλεξάνδρα.

Το '92 η Αλεξάνδρα διορίστηκε επιτέλους σε δημόσιο σχολείο. Τα σχέδια για μετακόμιση έγιναν άμεση ανάγκη. Από Αγία Παρασκευή δε θα κατάφερνε ποτέ να είναι στην ώρα της το πρωί στην Κυπριάδου. Είχε έρθει η στιγμή να αποφασίσουν για το επόμενο βήμα στη ζωή τους.

«Η περιοχή είναι όμορφη, τη θυμάμαι όταν μέναμε στα Πατήσια. Πήγαινα δημοτικό, πριν μετακομίσουμε», είπε στον Μάρκο όταν του ανακοίνωσε τα νέα του διορισμού. «Με έπαιρνε η μητέρα μου παιδάκι στην πλατεία Παπαδιαμάντη και όταν είχε καλές μέρες περπατούσαμε μέχρι τη Λαμπρινή. Στα μάτια μου τότε φάνταζε τεράστιο το πάρκο και είχε και παιδική χαρά».

«Την ξέρω την περιοχή, Αλεξάνδρα. Έμενε μια θεία μου εκεί. Πώς θα πηγαίνεις όμως;»

«Θα πρέπει να μετακομίσουμε!» η Αλεξάνδρα τον κοίταξε με κάποια έκπληξη, περίμενε ότι θα το πρότεινε ο ίδιος. «Και να σκεφτούμε σοβαρά αν θα νοικιάσουμε ή θα αγοράσουμε το επόμενο διαμέρισμα που θα βρούμε».

«Η αλήθεια είναι ότι βολευτήκαμε εδώ και δεν έχουμε αφιερώσει καθόλου χρόνο για τέτοιο θέμα».

«Τα γεγονότα αυτή τη στιγμή μας αναγκάζουν. Η θέση είναι μόνιμη και η περιοχή καλή. Βολεύει και σένα για το γραφείο».

«Εγώ έτσι κι αλλιώς πηγαίνω με το αυτοκίνητο. Δε νομίζεις ότι κι εσύ πρέπει να ξεπεράσεις την ανασφάλειά σου και να μάθεις κάποια στιγμή να οδηγείς;»

«Ξεφεύγουμε απ' το καυτό θέμα. Και άλλωστε, αν βρούμε διαμέρισμα εκεί κοντά, τι να το κάνω το αμάξι;»

«Για όταν αγοράσουμε δικό μας σπίτι».

«Αυτό δε συζητάμε τώρα;»

«Όχι, τώρα συζητάμε για μετακόμιση».

Η Αλεξάνδρα ένιωσε να ωθείται στα άκρα. Έκανε προσπάθεια και συγκρατήθηκε.

«Η μετακόμιση είναι απαραίτητη, Μάρκο. Το ερώτημα είναι πόσες φορές θα χρειαστεί να γίνει; Τα λεφτά που έχουμε μαζέψει φτάνουν για προκαταβολή, και παραπάνω. Και αυτά που βάζουμε στην άκρη θα τα δίνουμε για τη δόση του δανείου».

«Το ξέρω. Αλλά δεν είμαστε έτοιμοι. Δεν έχουμε καν ψάξει την αγορά».

«Θα το κάνουμε τώρα. Εκεί που θα ψάχνουμε για ενοικιαστήριο θα κοιτάμε τις πωλήσεις».

«Εννοείς στα Πατήσια;»

«Εννοώ στην Κυπριάδου. Είναι πολύ καλή περιοχή, με άνοιγμα, με πάρκα, χαμηλές και ολοκαίνουργιες πολυκατοικίες. Δε θα είναι δύσκολο».

Ο Μάρκος άφησε το ντοσιέ που κρατούσε και την κοίταξε ενοχλημένος. Όταν μίλησε, η φωνή του είχε πάρει έναν τόνο που η Αλεξάνδρα ήξερε πολύ καλά, μόνο που αυτή τη φορά το θέμα ήταν γι' αυτήν πολύ σημαντικό για να το αφήσει να περάσει έτσι.

«Γλυκιά μου, όταν είχαμε συμφωνήσει να αγοράσουμε κάτι δικό μας, δεν ήταν στα σχέδιά μου τα Πατήσια».

«Φαντάζομαι ούτε και η καριέρα μου!» αντέταξε στον ίδιο τόνο.

Ο Μάρκος ξαφνιάστηκε. Για μια στιγμή δίστασε να απαντήσει, ήταν όμως αρκετή για την Αλεξάνδρα να συνεχίσει πιο ήρεμα.

«Αν βρούμε κάτι να μας αρέσει, γιατί όχι; Πόσες φορές πρέπει να κάνουμε μετακόμιση; Και τέλος πάντων, τι έχει η περιοχή;»

«Νομίζω πρέπει να σου εξηγήσω κάποια πράγματα», ο Μάρκος είχε πάρει ένα συγκαταβατικό ύφος σαν να μιλούσε σε παιδί, που εκνεύρισε την Αλεξάνδρα ακόμα πιο πολύ. «Η επιχείρηση αναπτύσσεται ραγδαία όπως ξέρεις, οι αντιπρόσωποι άλλων χωρών μας επισκέπτονται πολύ συχνά, όπως κάνω κι εγώ άλλωστε. Ενόσω ο πατέρας μου είναι ενεργός το πρόβλημα λύνεται εύκολα, όμως όταν αποσυρθεί, θα είμαι εγώ υπεύθυνος να τους δεξιωθώ και να τους φιλοξενήσω ενίοτε. Αυτή τη στιγμή ο κύκλος μας είναι οι φίλοι μας, αργότερα όμως θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε έναν διαφορετικό κύκλο, οι υποχρεώσεις μας απέναντί τους θα είναι απαιτητικές, δε θα μπορούμε να το κάνουμε σε ένα διαμέρισμα στα Πατήσια. Με κατάλαβες τώρα;»

Η Αλεξάνδρα τον κοίταξε σοκαρισμένη. Έκανε να την αγκαλιάσει, μα τραβήχτηκε. Στα μεγάλα γαλάζια μάτια της καθρεφτιζόταν η απορία.

«Δηλαδή στα δικά σου σχέδια για το μέλλον μας δε συμπεριλαμβάνεται η καριέρα μου, οι δικές μου επιθυμίες, η δική μου βολή;»

Την τράβηξε και τη φίλησε πεταχτά στα μαλλιά.

«Τώρα αντιδράς σαν παιδί. Αυτό που θέλω για μας είναι ό,τι καλύτερο μελλοντικά. Και όταν έρθει η ώρα και ανα-

λάβω εξ ολοκλήρου την επιχείρηση, δε θα θέλω η γυναίκα μου να δουλεύει. Θα είναι τα χέρια της γεμάτα με τις υποχρεώσεις που θα της δημιουργεί η κοινωνική της θέση».

«Θα παρασιτώ δηλαδή;»

«Θα είσαι η κυρία του σπιτιού, θα αφιερώνεις τον χρόνο σου σε κοσμικές υποχρεώσεις, θα με συνοδεύεις στα ταξίδια και θα έχεις χρόνο να κάνεις ό,τι επιθυμείς».

«Εκτός απ' το να εργαστώ! Θα χάσω την προσωπικότητά μου, την ανεξαρτησία μου και τα όνειρα για την καριέρα που επιθυμώ. Θα χάσω την επαφή μου με τα παιδιά, την ύπαρξή μου».

«Θα έχεις εμένα, θα κάνουμε τα δικά μας παιδιά».

«Και θα είμαι η κυρία του κυρίου!»

Ο Μάρκος ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια. Ήταν σίγουρος ότι θα γινόταν στο τέλος το δικό του. Η Αλεξάνδρα ήθελε να ουρλιάξει, μα με κόπο πολύ συγκρατήθηκε. Έμεινε σιωπηλή αρκετή ώρα. Έπρεπε να ηρεμήσει, χρειαζόταν χρόνο να σκεφτεί. Τα σχέδια του Μάρκου θα αργούσαν να πραγματοποιηθούν, ο πατέρας του ήταν πολύ δραστήριος για να εγκαταλείψει τους κόπους μιας ζωής, ειδικά τώρα που η επιχείρηση ανθούσε και ο Μάρκος είχε ακόμα πολλά να μάθει. Το δικό της όμως πρόβλημα ήταν άμεσο και έπρεπε να αντιμετωπιστεί με τον καλύτερο τρόπο. Και απαραίτητα χωρίς διαφωνίες, που δε θα έβγαζαν πουθενά, που ίσως και να δημιουργούσαν ρωγμή στον δεσμό τους. Θα έβρισκε μια λύση σύντομα. Προείχε να ηρεμήσει τώρα και να αλλάζουν θέμα συζήτησης.

Δε χρειάστηκε να κάνει ιδιαίτερο κόπο. Ο Μάρκος είχε κιόλας στρέψει την προσοχή του στην τηλεόραση, σίγουρος ότι η σιωπή της Αλεξάνδρας ήταν δείγμα υποχώρησης.

*Είδε την πόρτα να ανοίγει και ο πανικός την ύδριζε.
Η καρδούδα της άρχισε να χτυπά με γοργό ρυθμό
και ο κόμπος στον λαιμό έγινε κουβάρι που την έπνιξε.
Ήθελε να ξεφωνίσει, να τρέξει... μα έμεινε παγωμένη
στη θέση της μέχρι που ένα δεινό χέρι απιδύθηκε
και άδραξε τον μικρό καρπό της.
Έκδεισε σφιχτά τα μάτια και περιέμενε...*

Η Σοφία μεγάλωνε σε ένα περιβάλλον πλημμυρι-
σμένο από τη λατρεία του πατέρα και των παππούδων
της, μα την αγάπη από το άτομο που κάθε παιδί απο-
ζητά δεν την εισέπραξε ποτέ. Η απελπισμένη ανάγκη
γι' αυτή την αγάπη την έσπρωξε σε απεγνωσμένες και
επικίνδυνες ενέργειες για την ίδια, φρικαλές
γι' αυτούς που τη λάτρευαν. Μέχρι που
ήρθε αντιμέτωπη με τον θάνατο, μα και
με τον άνθρωπο που μια ζωή λαχταρούσε
την αποδοχή στην καρδιά του.
Και καταπρόσωπο με την Αλήθεια!

*Υπάρχουν άραγε περιθύρια να αναιρέψει
τα λάθη και να βαδίζει σε καινούργια
μονοπάτια ευτυχίας;*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0969-6

9 786180 109696

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ: 15941

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η